

Butlletí informatiu de la Campanya contra les tortures i maltractaments a la presó.

“Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura.”

Nº 5

Lleida, 1r de novembre de 2012

Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent

Coincidint amb el primer any de la campanya, PRESÓ=TORTURA arriba a les teves mans un nou butlletí, per seguir mostrant les veus silenciades dins els murs, per mantenir les denúncies contra la impunitat dins dels centres d'extermini, per manifestar les nostres preocupacions sobre les presons, per denunciar la complicitat entre administracions i, evidentment, per difondre les situacions que pateixen aquelles persones que, tot i complint pena carcerària, sofreixen tractes denigrants que òbviament vulnereu qualsevol declaració de Drets Humans, i tot això passa a la nostra ciutat de Lleida.

Segueix la lluita d'53 persones preses a tot l'Estat espanyol, també a Ponent, que duuen a terme una campanya coordinada de denúncia dels abusos que sofreixen als Centres Penitenciaris, mitjançant dejunis, escrits, "chapeos"...

Des de fora seguim amb la difusió de la campanya, amb les denúncies públiques contra els centres penitenciaris, amb les concentracions davant la Paeria el primer de cada mes. Tot plegat, fent pressió per a què les veus de les oblidades siguin escoltades.

Cada dia 1 ens trobaràs a la Plaça Paeria, denunciant la realitat existent a les presons.

Contingut del butlletí:

- Cire; l'explotació laboral als Centres Penitenciaris
- Comunicat Ignacio García Motilla
- Actualitat presxs en lluita a Ponent
- Manifest PRESÓ=TORTURA
- Article; "Ni la delincuencia aumenta Ni el código penal español es blando".
- Judici a en Juanka.
- "Encerradxs bajo llave" de Alfredo M. Bonanno.

CIRE: l'explotació laboral als Centres Penitenciaris

Les persones preses a les nostres ciutats treballen, i ho fan, en tots els casos, en unes condicions deplorables, amb uns sous menys que indignes (200 i 300 euros mensuals) i amb l'excusa, com diu l'article 25.2 de la Constitució espanyola, de la seva reeducació i reinserció social.

L'entramat del treball als Centres Penitenciaris és a la vegada que curiós, un negoci per a certes empreses que a canvi d'unes condicions de treball míseres aconseguen la màxima d'aquesta economia capitalista, reduir els costos i maximitzar els beneficis. El CIRE (Centre d'Iniciatives per a la Reinserció) és qui s'encarrega de planificar, organitzar, gestionar i dirigir els programes de formació professional ja sigui amb la col·laboració d'administracions públiques o bé amb institucions privades, per tant es qui s'encarrega de supervisar el treball de les persones preses.

Podem dir que el negoci és rodó; l'Administració pública inverteix en infraestructures i manteniment, mentre que les empreses privades s'emporten els beneficis. A la nostra ciutat el CIRE participa a Raimat, on presxs de Ponent treballen per ni tan sols 300 realitzant llargues jornades de treball, sense cotitzar a la seguretat social, sense contracte, així ho reconeixia Xavier Farré director de Viticultura del Grup Codorniu, a Barcelona l'11 de maig de 2009. Altres empreses col·laboradores amb CIRE són Telefònica, que té el monopoli de les trucades telefòniques a les presons, el Banco Santander, que monopolitza les transferències i comtes corrents de les persones preses, etc.

A més a més es produeix un xantatge de l'administració vers el pres ja que si aquest últim accepta aquesta feina d'explotació i d'abús se li computa en la condemna, és a dir se li rebaixa. (Sempre amb condicions, és clar). És a dir que si qualsevol persona denuncia les condicions imposades té un greuge respecte els altres presxs.

Amb tot això, i molt més, volem DENUNCIAR L'ABÚS, L'EXPLOTACIÓ I EL MENYSTENIMENT DELS DRETS DE LES PERSONES PRESES PER PART DELS ORGANISMES PÚBLICS I D'INSTITUCIONS PRIVADES. PROU IMPUNITAT A LES PRESONS!!!!

Comunicat Ignacio García Motilla

Hola compañerxs en lucha,

Me llamo Ignacio y me encuentro recluido en el CP Ponent. En estos momentos, por desgracia, me encuentro "sólo" en esta prisión siguiendo con el ayuno voluntario cada día 1 de mes. Unos por miedo, otros por presiones y muchos por conducciones arbitrarias y sin ningún tipo de sentido han ido desapareciendo del panorama de Ponent, pero eso no debiera amedrentarnos sino más bien todo lo contrario ya que la causa es justa y lo merece.

Bueno hasta aquí vuestro compañero en lucha al que no amedrentarán.

ACTUALITAT DELS COMPANYS EN LLUITA A PONENT

Després de la desbandada de presxs en lluita que va duu a terme la direcció de Ponent, segueixen apareixent, i sempre ho faran, persones preses disposades a denunciar els greuges que sofreixen dins dels murs.

Actualment participen a la campanya el companys presxs: Ignacio García Motilla i Jose Antonio Pacheco Vargas.

Si vols escriure'ls-hi una carta, no ho dubtis, dóna'ls-hi forces i suport.

Per a fer-ho, escriu el seu nom i la següent direcció:

Centre Penitenciari Ponent
Carrer Victòria Kent, s/n
25071 Lleida

Manifest per una lluita contra les tortures i els maltractaments a les presons de l'Estat espanyol

Si torturar es infligir a una persona, amb qualsevol utensili o mètode, un greu dolor físic o psicològic, amb la intenció de castigar-la o obtenir alguna cosa d'ella (informació, una confessió, obediència, submissió...), llavors, la presó i el sistema penal al servei del qual està evidentment l'acció punitiva de l'Estat, es poden definir com a màquines de tortura. Tot i això, per raons que anirem explicant en el desenvolupament d'aquest text, ens referirem en primer lloc a la tortura i als tractes cruels, inhumans o degradants més evidents, és a dir, l'ús de la violència física directa, fets servir rutinàriament pels agents de l'administració de l'Estat per obtenir la finalitat de la mateixa, i tot seguit, als que són conseqüència immediata del seu funcionament normal.

Les primeres en constatar que els maltractaments i les tortures constitueixen un instrument empleat sistemàticament i quotidianament pels carcellers per fer funcionar la màquina penitenciària són les pròpies persones preses. Especialment, algunes que ja s'han significat sovint per la seva actitud rebel en front la institució i per una lluita permanent i desesperada contra ella en defensa de la seva dignitat. Pels servidors de la dominació, la seva actitud insumisa és raó suficient per deslegitimar les seves denúncies; per nosaltres, succeeix precisament el contrari. En els relats sobre les seves experiències de lluita i sobre la repressió consegüent, constaten també la ineficàcia dels procediments institucionals de prevenció contra la tortura i algunes estimen la necessitat de substituir-los per altres. És clar que no confien en els "Jutges de Vigilància Penitenciària" ni en la resta de tribunals i jutjats, ni en la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", ni en el "Defensor del Poble" i denuncien inclús la seva complicitat en la creació de les condicions de la seva indefensió en front a la tortura.

Entitats gens sospitoses de radicalisme antisistema com el "Relator especial", el "Subcomitè contra la tortura", o el "Comitè dels Drets del Nen", els tres de la ONU, "Human Rights Watch", "Amnistia Internacional", el "Tribunal Europeu de Drets Humans" i altres organitzacions més o menys governamentals han denunciat també la existència de la tortura en el territori de l'Estat espanyol i la impunitat creixent amb la que es practica així com certes situacions institucionals que l'afavoreixen, com els règims d'incomunicació de detinguts o de l'aïllament de presos.

Tot i l'adhesió formal de l'Estat espanyol a totes les convencions, protocols i pactes internacionals contra la tortura haguts i per haver, hi ha molts signes de que no existeix una voluntat política d'eradicar aquesta sinistre i repugnant pràctica. Els governants, legisladors, magistrats i administradors espanyols

participen fervorosament en el ritual de la impunitat: han instaurat la cadena perpètua de fet; han apuntalat legalment el règim FIES; mantenen i pensen mantenir la detenció incomunicada; defensen als torturadors quan són denunciats, els indulten quan s'arriba a condemnar-los, i fins i tot els han ascendit o condecorat en moltes ocasions.

També ha quedat demostrat el corporativisme de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en defensa de la seva arbitriietat repressiva i la indulgència que, igual que els polítics, els prodiguen els tribunals i la major part dels mitjans de comunicació, pel que es fan descaradament còmplices dels seus abusos. Encara que no existeix res semblant a una opinió pública independent, a jutjar per la seva passivitat, es pot pensar fàcilment que la major part de la població accepta sense el menor escrúpol l'adoctrinament dels "creadors d'opinió".

Per altre part, els mecanismes recentment muntats en compliment dels acords internacionals subscrits per l'Estat espanyol s'amalgamen amb els que ja no funcionaven. Designant com "Mecanisme Nacional de Prevenció" (de la tortura) al "Defensor del poble", que no ha mencionat la paraula tortura més que una sola vegada des de la seva creació i la ha esborrat inclús de les inicials del seu nou títol europeu, i que en el seu primer informe en compliment d'aquestes noves funcions no menciona tampoc ni un sol cas de la mateixa. O anomenant vocal espanyol del "Comitè per a la prevenció de la tortura" del Consell d'Europa a un jutge de la Audiència Nacional com Baltasar Garzón, acostumat, en la execució de les seves tasques en aquest tribunal d'excepció, a muntar els seus sensacionals sumaris sobre atestats policials consistents en informacions aconseguides dintre del règim d'incomunicació mil vegades denunciat com a propiciador de la tortura en declaracions dels imputats aconseguides de la mateixa manera, sense preocupar-se el més mínim per les denúncies d'haver sigut torturats imposades les més de les vegades per ells. Això converteix en la pràctica aquestes institucions en nous "rituals d'impunitat", mecanismes d'ocultació i rentat de cara que garanteixen la impunitat efectiva dels torturadors en lloc d'impedir-la.

Existeix una Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura, composta de una certa quantitat de grups, amb seu a diferents punts del territori de l'Estat espanyol que, encara que bastant heterogenis, tenen en comú la seva preocupació per el control, visibilització, denúncia i prevenció de la tortura des de la "societat civil". Fa uns anys que, apart de les activitats pròpies de cada grup, venen formant una base de dades sobre la tortura, els continguts de la qual van donant a conèixer per mitjà d'informes anuals, i elaborant i difonent també de forma sostinguda un discurs crític molt coherent sobre el tema. Aquests informes indiquen una quantitat important de denúncies (més de 7000 des de 2001), senyalant així mateix el fet evident de

que la tortura està generalitzada en tot el territori de l'Estat espanyol, en tots els llocs de reclusió especialment, i que han estat denunciades reiteradament totes les policies i cossos de carcellers i agents de seguretat de l'Estat. Informen també de l'imponent nombre de morts sota custòdia que es produeixen constantment (853 des de 2001), posant en evidència la destructivitat de les institucions punitives i especialment de la presó. Una gran quantitat de casos de violència institucional, coneguts malgrat les limitacions en implantació territorial i accés a la informació dels col·laboradors de la coordinadora i, sobretot, d'una sèrie de mecanismes o filtres que porten a que en la major part de les ocasions no es denunciïn les agressions sofertes: el fet que les tortures es produeixen en llocs ocults, sense més testimonis que la persona torturada i els seus torturadors que, evidentment, s'encobreixen entre si; el temor fundat a represàlies ja que el denunciant queda a mercè dels denunciats; les contra denúncies típiques per "atemptat", "resistència", "desobediència" o "lesions en els dits de les mans dels funcionaris", que poden portar fins i tot una nova condemna per al denunciant; la superficialitat i covardia dels exàmens mèdics, mal fets o que arriben tard; la presumpció de veracitat que el sistema judicial atorga a "l'autoritat en l'exercici de les seves funcions"; la falta de "tutela judicial efectiva" i la inoperància de la fiscalia, amb el freqüent arxiu de les denúncies i negligència en les diligències d'investigació; l'obstrucció administrativa a la seva realització; la desqualificació i criminalització dels que intenten donar suport als denunciants ... Tot això fa pensar que aquests casos coneguts només constitueixen la punta de l'iceberg dels que veritablement es produeixen.

És aquesta trista situació la que, en fer de la que ens ocupa una qüestió de supervivència per a les persones preses, ens obliga a posar l'accent en aquests aspectes més evidents de l'ús de la violència com a instrument de dominació per part de l'Estat. Mirant cap a una altra banda, nosaltres també ens convertiríem en còmplices. Encara que no pretenguem discutir amb l'opressió sobre els detalls del seu propi exercici, no podem callar davant d'aquesta situació en la qual les tortures i tractes cruels, inhumans i degradants en el seu aspecte més brutal i descarnat són d'ús quotidià en mans dels agents del Estat en l'exercici de les seves funcions.

Ara bé, la presó és tortura en si mateixa, violència aclaparadora sobre el cos de la persona presa, sobre els seus sentits, els seus ritmes vitals, la seva percepció i els seus sentiments; amenaça tremenda que imposa a la seva ment una por insuperable; factor conspicu d'alteració de conductes, de submissió aparentment voluntària, que imprimeix sobre la personalitat de les seves víctimes un estigma inesborrable. El seu impacte sobre les relacions personals i socials del pres i sobre les persones properes a ell és també enormement destructiu. La presó imposa una relació de dependència del pres amb l'administració carcellera, una "relació de subjecció especial" on l'administració del seu dret a la vida, és a dir, de la seva mort en vida, ha estat

transferida a l'Estat i predomina absolutament sobre la seva llibertat. Aquesta "subjecció especial" crea les condicions per a la tortura de la mateixa manera que el règim d'incomunicació dels detinguts o el d'aïllament dels presos.

Les infrahumanes condicions d'aquest règim d'aïllament; els trasllats arbitraris; el desarrelament social i familiar; les grans condemnes; l'amuntegament; l'abandonament higiènic-sanitari; l'empresonament de malalts mentals i terminals; la indefensió jurídica; la sobreexplotació laboral; els abusos de tot tipus, fins i tot sexuals. Però també les condicions de l'empresonament voluntari, que exigeixen la submissió absoluta a un suposat poder terapèutic de la institució penitenciària; el calvari "voluntàriament assumit" cap a la reinserció en una societat injusta, opressiva i explotadora, reinserció en la misèria ... Totes aquestes pràctiques i algunes altres, habituals i fins institucionalitzades en les presons espanyoles, permeten també aplicar al "tractament" que impera en elles els qualificatius de cruel, inhumà i degradant.

La presó, el sistema penal i totes les institucions que alimenten el poder punitiu de l'Estat no són per a nosaltres més que components d'una maquinària social la finalitat primera de la qual és mantenir els pobres submisos i en situació de deixar-se explotar, de manera que en tots i cadascun dels seus aspectes ens semblen equiparables a la tortura. A més, la seva amenaça tendeix a estendre, a regular cada vegada més aspectes de l'existència humana, tipificant i castigant amb duresa creixent més i més conductes. Un sistema social que recorre, des de sempre i cada dia més, a la tortura, fa pensar que aquesta li és consubstancial. Es pot separar la tortura de la dominació d'uns éssers humans sobre altres? No es pot concebre aquest sistema sense tortura. Per acabar amb la tortura s'ha d'acabar amb el sistema. No creiem en una "societat civil" independent del Capital i de l'Estat capaç d'imposar el respecte a uns valors humans dels que per definició són enemics.

Així doncs, no es tracta de discutir amb la dominació sobre les característiques del règim que utilitza per imposar, es tracta de defensar-nos i de defensar la nostra gent. En la situació actual d'atomització social, amb la idiotització conseqüent, que fa que els oprimits ni tan sols siguin capaços d'assenyalar i anomenar el que els oprimeix, el primer pas seria la unió, el diàleg, la coordinació d'esforços, l'intent de crear les condicions per a la consciència i per a l'acció comunes, de sortir de la impotència i de la misèria en què ens trobem. L'Estat no ha reconegut mai cap dret si no s'ha vist obligat a fer-ho. No es tracta de ser ciutadans sinó de continuar sent humans. Si encara no hem pogut recuperar el poder que va perdre la classe obrera d'abans en deixar-se integrar política, social i culturalment en el capital i en l'Estat, és a dir, en la societat-presó, conreem almenys la força que donen el suport mutu, la consciència lúcida, la crítica intransigent, el diàleg igualitari, la

dignitat humana compartida i sostinguda dia a dia en la lluita contra la injustícia i l'opressió.

La iniciativa d'aquesta campanya neix dins de les presons: una seixantena presos, recolzats des del carrer per algunes persones i grups solidaris han iniciat dejunis mensuals acompanyats de denúncies a qui correspongui. Les represàlies (regressions de grau, aïllament, trasllats, intervenció de comunicacions, violació i censura de correspondència, segrest de publicacions, intimidació, coaccions...) van començar fins i tot abans que els dejunis, quan s'estava discutint col·lectivament la proposta inicial. Tot i això, el propòsit dels participants és persistir en la seva denúncia pública el major temps possible. Tot depèn de l'extensió de la lluita dins i fora i de l'atenció que se li presti des del carrer, sense la qual tot es dirimiria sense sortir d'aquesta "relació de subjecció especial" entre torturador i torturat.

Però no es tracta només de les presons de la "Secretaria General d'Institucions Penitenciàries", les mateixes tortures i tractes cruels, inhumans i degradants es donen a les presons per a nens, fins i tot en els centres de "protecció", en les d'immigrants, en els psiquiàtrics, a les comissaries, als carrers... la violència, la prepotència i el cinisme de les "forces de l'ordre" són moneda corrent. No es tracta d'assistir compassivament als presos, sinó de defensar units la dignitat de tots. Tampoc es tracta d'apuntalar els mecanismes institucionals de prevenció de la tortura, es tracta de fixar l'atenció tant sobre ells i les seves veritables funcions com sobre la situació real d'impunitat dels torturadors i indefensió dels torturats, amb la intenció de fer-los impossibles. És una actitud defensiva, no estem ara per ara en situació d'obligar a la dominació a fer una cosa o una altra, però almenys podem conèixer la seva veritable naturalesa, denunciar als quatre vents i resistir enfront d'ella en defensa de la nostra dignitat. I tot arribarà.

Per això, ens proposem aconseguir que es parli de l'assumpte per mitjà de mobilitzacions i estratègies comunicatives obrint un debat i una investigació col·lectives amb procediments veritablement crítics i el propòsit de conèixer i donar a conèixer el que passa realment, com i per què, coneixement que és indispensable per intervenir efectivament. Plantejar objectius que es puguin assolir dotant de les eines útils i necessàries, iniciant un procés pràctic basat en la relació directa i igual entre els implicats, en la reflexió permanent i viva sobre mitjans i fins, i en un plantejament d'autodefensa solidària dels oprimits contra el que ens oprimeix. Coordinar esforços en aquesta perspectiva a través de la comunicació directa i d'acords explícits.

Això és, per tant, una crida a la unió i a la coordinació de tots els esforços encaminats en l'eradicació de la tortura. NO PODEM CONSENTIR-LA!

Ni La Delincuencia Aumenta Ni El Código Penal Español Es Blando

Los mismos que hoy se refieren al código penal como un texto del pasado no adaptado a la realidad delictiva del siglo XXI y que han anunciado su endurecimiento, ya lideraron una reforma del mismo durante el gobierno de Aznar y con Mariano Rajoy como Ministro de Justicia. En 2003, el PP aprobó una reforma del código penal con el apoyo del PSOE. Las fuerzas políticas mayoritarias desplegaron una retórica llena de clichés del populismo punitivo importado del otro lado del Atlántico, recordando a la ciudadanía la necesidad de mano dura con las crecientes muestras de violencia urbana y con los delincuentes multirreincidentes, y de hacer frente a los nuevos peligros derivados la inmigración y de la amenaza terrorista. Los socialistas afirmaron que se veían obligados a apoyar la reforma por responsabilidad y por la imperiosa necesidad de luchar contra la inseguridad ciudadana.

La reforma suponía, entre otros cambios, la ampliación de la capacidad de los jueces para decretar prisión preventiva, la incorporación de medidas para promover la “justicia rápida”, introduciendo incentivos para que las personas inculpadas firmaran declaraciones de culpabilidad para evitar trámites judiciales y conseguir beneficios penitenciarios; el aumento de la cuantía penal máxima, que pasaba de los 30 a los 40 años, y condicionaba la concesión del 3er grado al pago efectivo de responsabilidades civiles, lo que introducía un claro elemento de discriminación económica.

El código penal español parece estar muy al día con las tendencias punitivas imperantes en el discurso neoliberal. El marcado incremento de la población penitenciaria, que en todo el Estado español ha pasado de 41.903 personas en 1996 a 76.079 personas en 2009, se debe más a la dureza del código penal de 1995 y de la reforma de 2003 que a un aumento de la delincuencia.

Hay un elevado consenso en la sociología y la criminología a considerar las encuestas de victimización, con todos sus defectos, las mejores herramientas para valorar la evolución de la comisión de delitos y de su impacto entre la ciudadanía. Sin embargo, no hay en el Estado ninguna administración que haya asumido el reto de realizar periódicamente una encuesta de victimización y los únicos datos con que se cuenta proceden de las dos participaciones de España en la International Crime and Victimisation Survey (ICVS), en 1989 y en 2005, y de la encuesta realizada en 2009 por el Observatorio de la Delincuencia (ODA) del Instituto andaluz Interuniversitario de Criminología. A partir de los escasos datos disponibles no sólo no se puede inferir un incremento de la delincuencia, sino que se observa un retroceso en la victimización en casi todas las formas de delito. Mientras que

en 1989, el 47,2% de la ciudadanía (con un margen de error del 2,5% para un nivel de confianza del 95,5% y $p = q$) había sido víctima de algún delito en los 5 años anteriores a la realización de la encuesta, en 2005 la proporción se había reducido al 42,7% y en 2009 al 38,7% (con un margen de error del 2,62% para un nivel de confianza del 95,5% y $p = q$).

Tanto los robos de coches, como los de objetos en el interior de los vehículos, los robos en viviendas, las agresiones sexuales, o las agresiones físicas, han reducido sus tasas de victimización. También se han reducido los robos con violencia e intimidación que tienen un gran impacto en la sensación de seguridad de la ciudadanía. De una tasa del 9,2% en 1989 se ha pasado a un 5,6% en 2009.

Si no existe evidencia empírica que lo justifique, porque tiene tanto éxito el populismo punitivo? Probablemente, el incremento de otros tipos de inseguridades derivadas de la precarización de los mercados laborales o de la extensión del riesgo de pobreza entre amplias capas de la población, genera sensibilidad a discursos que ofrezcan respuestas rápidas, fáciles de explicar y que trasladen la culpabilidad a personas y colectivos con comportamientos que se desvíen de los mayoritarios.

Los discursos de la derecha nos pueden hacer pensar que nos rodean miles de seres peligrosos dispuestos a provocar toda clase de males para apoderarse nuestras cosas, para hacerse con nuestro dinero o, lo que es peor, para sentir puro placer. Lo peor de este argumentario punitivo desplegado por políticos y medios de desinformación es que se basa en mitos que no se sustentan en evidencia empírica y que no hay una respuesta clara, valiente, informada y contundente, de la llamada izquierda parlamentaria.

El acoso penal y policial de colectivos tan diversos como las personas sin hogar, las prostitutas de la calle, los pequeños traficantes de drogas o los vendedores ambulantes, clasificados juntos en el saco de los excluidos que no quieren seguir caminos de inserción, tiene una finalidad moralizante: hacer aceptar a las mayorías que caen en la nueva pobreza su destino de precariedad laboral a riesgo de ser considerados parásitos sociales.

Esta visión conservadora de la estratificación social pretende atribuir la exclusión social en factores individuales, descargando de culpa la sociedad mayoritaria. Es en este paradigma ideológico donde se enmarcan las políticas como la de retirar el subsidio de desempleo a las personas que no acepten un puesto de trabajo, la de fiscalizar la vida de las personas beneficiarias del PIRMI, o la imposición de multas a personas sin hogar por incumplimiento de la ordenanza de civismo en la ciudad de Barcelona.

Albert Sales i Campos, Profesor de sociología de la UPF.
Extraído del boletín Tokata, 7 de octubre de 2011.

JUDICI A EN JUANKA PER REBRE UNA PALLISSA vol.II
27 de SETEMBRE de 2012

El passat 27 de setembre ens concentràrem al jutjat d'instrucció número 2 de Lleida una quinzena de persones per donar ànims i forces a en Juanka, el qual anaven a jutjar per denúncia falsa ja que havia denunciat una pallissa que havia rebut el 16? de setembre de 2011.

Com en l'anterior judici, el 29 de maig, esperàvem un carcellers prepotents i orgullosos i ens preocupava, que amb les seves falsedats, fossin capaços de manipular la veritat i condemnar a en Juanka, però no va ser així ja que no es van presentar. A causa de la seva absència i la falta de proves es va desestimar la denúncia carcellera i, per tant, la denúncia no va prosperar. Queda demostrada doncs, que la pressió que es va des del Grups de presxs en lluita i tota la gent que va donar un abraçada a en Juanka va influir en la decisió de no presentar-se, ja que a posteriori del judici ens el vam trobar al carrer tot i que van acabar marxant amb tanta fluïdesa com vergonya.

Amb pressió i arguments hem aconseguit aturar un judici injust i cruel contra una persona presa que només denunciava l'agressió física que va sofrir el 16 de setembre de 2011 per part de carcellers del Centre Penitenciari de Ponent.

ENCERRADXS BAJO LLAVE

Fragmento del libro de Alfredo M. Bonanno

Existe una corriente de pensamiento que presume de querer “abolir” la cárcel. Ahora, abolir significa extirpar, es decir, quitarle a la sociedad un componente suyo esencial, la cárcel. Dejando la sociedad así como es, esta abolición es imposible, o, en el caso de que se debiera poner en marcha, la misma abolición se volvería útil para el dominio.

Profundicemos en este punto. El único modo de hacer algo serio frente a la cárcel es destruirla. Esto no es más absurdo, ni más utópico que la tesis que querría abolirla. El Estado, para quien la cárcel es esencial, recurriría a medidas extremas sea en el caso de la destrucción sea en el caso de la abolición. Pero condiciones específicas de carácter revolucionario podrían hacer posible la destrucción de la cárcel, podrían provocar tales trastornos de la realidad social y política como para hacer que esta utopía se convierta en realidad a causa de la imprevista y progresiva ausencia de un poder capaz de imponer la existencia de la cárcel.

En el caso de la abolición, si ésta se pone en marcha de manera progresiva, quiere decir que el Estado está pensando en actuar de una manera distinta frente al problema de la cárcel. En efecto, algo se está moviendo en este sentido. (...) está en curso una gran apertura de la cárcel, las fuerzas políticas externas que antes se aislaban, hoy son introducidas en la cárcel con miles de expedientes, hay iniciativas culturales de todo tipo (cine, teatro, pintura, poesía; en resumen, todos los sectores de la cultura están manos a la obra). Esta apertura exige la participación de lxs detenidxs. Participar parece, en principio, eliminar la desigualdad, permitir a todxs un nivel de igualdad, impedir que se queden confinadxs en la celda, hablar, hacer oír los propios derechos. Y esto es verdad, y en tal dirección la “vieja” cárcel ha sido sustituida por la “nueva”. Pero no todxs lxs detenidxs están abiertxs a participar. Algunxs tienen una dignidad propia de “fuera de la ley” y no quieren ser expropiadxs, y por lo tanto, no quieren participar. (...) me estoy refiriendo a todxs aquellxs que llevan una existencia totalmente dedicada a vivir contra o más allá de las condiciones fijadas por la ley. Está claro que si la cárcel se abre de un lado a algunxs presxs dispuestxs a participar, se cierra frente a aquellxs que queriendo seguir siendo unxs “fuera de la ley” tampoco en la cárcel están dispuestxs a participar.

Si a esta distinción se añade el aumento del control en la sociedad, el advenimiento de las potencialidades de las telecomunicaciones, la centralización de los servicios de seguridad y de policía a nivel como mínimo europeo, se llega a la conclusión de que lxs que van a ir contra la ley, en un futuro más o menos próximo, serán sólo aquellxs que tendrán verdaderamente la determinación absoluta de lxs “fuera de la ley”.

Se puede concluir, por lo tanto, que el proyecto del nuevo dominio es el de abolir la cárcel tradicional abriéndola a la participación, pero creando al mismo tiempo un nuevo tipo de cárcel, absolutamente cerrada, una cárcel de bata blanca donde lxs

“fuera de la ley” terminarán sus días. Es ésta la cárcel del futuro, y lxs teóricxs de la abolición de la cárcel serán contentados, en tanto en cuanto las cárceles de bata blanca podrán en un futuro no tener nunca más este nombre odioso, sino convertirse en clínicas para enfermxs mentales. Quien se emperrea en la rebelión y en el afirmar la propia identidad de “fuera de la ley” contra toda propuesta participativa del poder, no es quizás una/un locx... ¿Y lxs locxs, no constituyen quizás un problema médico, más que penitenciario?

Una sociedad de este tipo, más fuerte en cuanto a capacidad de control social y político, llamaría a todxs a colaborar en este proyecto represivo, y por lo tanto tendría una necesidad menor de recurrir a las condenas. El concepto mismo de pena podría ser revisado. En el fondo, hoy en día, la mayor parte de la población carcelaria está constituida por personas que han cometido delitos que de un momento al otro podrían no ser tales: uso de sustancias estupefacientes, comercio con las mismas, pequeños robos, delitos administrativos, etcétera. Sacando a estas personas de la cárcel y reduciendo las posibilidades de los delitos más serios, como por ejemplo los atracos y los secuestros de personas, que con un control del territorio como es el que está ahora en proyecto se volverán casi imposibles, quedarán pocos delitos verdaderos. Los delitos comunes no premeditados podrían muy bien, y es ésta la intención, ser controlados a través del recurso a la detención domiciliaria. Y entonces, en estas condiciones, ¿Quién permanecería en la cárcel? Aquellos pocos millones de individuox que no quieren aceptar este proyecto, que odian una sociedad de este tipo, que odian obedecer y sufrir, en resumen: lxs rebeldes conscientes de serlo, que seguirán atacando, quizás contra toda lógica, y frente a lxs cuales será posible aplicar las condiciones específicas de detención y de “cuidado” más cercanas a las de un manicomio que a una cárcel verdadera. He aquí a donde lleva, si trabajamos las premisas lógicas, la tesis de la abolición de la cárcel. El estado podría ser, en un futuro, uno de los promotores de esta tesis. La cárcel es la expresión más brutal e inmediata del poder y como el poder debe ser destruido, no puede ser abolido progresivamente. Quien piensa que se puede mejorar para después destruirlo, permanece prisionerx en él para siempre. El proyecto revolucionario de lxs anarquistas es el de luchar junto a la gente para hacerla sublevarse contra todo abuso y toda represión, por lo tanto también contra la cárcel. Lo que mueve a lxs anarquistas es el deseo de un mundo mejor, de una vida mejor, de una dignidad y de una moral que la economía y la política han destruido. En esta sociedad no puede haber lugar para la cárcel.

Es por esto que lxs anarquistas dan miedo.

Es por esto que se les encierra en la cárcel.

Cárcel de Rebibbia, 20 de Marzo de 1997

Alfredo M. Bonanno

Convocatòria d'enviament massiu de faxes en solidaritat amb la campanya

Cada primer de mes i des de qualsevol punt de l'Estat:

SGIP (Secretaría General de Instituciones Penitenciarias) 913354052
Congreso Diputados: 91 429 87 07
Defensor Pueblo 91 308 11 58
Juzgado Central De vigilancia Penitenciaria: 913352797

Cada primer de mes des de Catalunya:
Sindic de Greuges 933 013 187
Direcció General de Serveis Penitenciaris 93 214 01 79
Jutjat de Vigilancia nº 1 de Barcelona 93 554 87 38

Brians 1: 93 771 36 61
Ponent 973 24 96 63

Per a l'enviament de faxes de forma gratuïta:

<http://www.myfax.com/free/sendfax.aspx>

Proposta model de fax: (Contraportada)

<http://barcelona.indymedia.org/newswire/display/437241/index.ph>

Per a contactar amb nosaltres:

Grup de Suport a Presxs en Lluita de Ponent

Email: suportpresxs@yahoo.es

Correu: Apartat de correus 765, Lleida

Per a més informació:

www.ponentsuportpresxs.tk

Pàgina Web Campanya:

www.carceligualtortura.com/

Per descarregar el periòdic estatal de la campanya:

<http://suportpresxsenlluitaponent.files.wordpress.com/2012/02/diari-presotortura.pdf>

Contra los malos tratos y la tortura en las cárceles

EXIJO:

- Fin de la tortura y los malos tratos.
- Fin de los aislamiento y las palizas.
- Fin de las intervenciones y restricciones de la comunicación.
- Límite máximo de cumplimiento en prisión (20 años).
- Libertad de los presos con 20 años o más cumplidos de condena.
- La aplicación de la libertad condicional para aquellas presas y presos que hayan cumplido las 3/4 o los 2/3 de la condena (según el código penal aplicado).
- La aplicación de las redenciones que correspondan sin ningún tipo de discriminación.
- Que los beneficios penitenciarios no sean usados como chantaje.
- La inmediata puesta en libertad de las personas presas con enfermedades graves incurables.
- Cumplimiento en el lugar de vinculación familiar.
- El derecho a la defensa jurídica.
- Atención sanitaria digna.
- Posibilidad de ser visitados por médicos de confianza.
- Reforma del Artículo 75 del Reglamento Penitenciario (Limitaciones Reglamentales).
- Derogación de las leyes, sentencias y tribunales de excepción: Ley antiterrorista, Ley de Partidos, Audiencia Nacional.
- Fin del F.I.E.S.
- Impugnación del contrato en los módulos terapéuticos y de respeto.

Cárcel es Tortura